

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 279/2011-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. júla 2011 predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., B., zastúpenej Advokátskou kanceláriou H., spol. s r. o., B., konajúcou prostredníctvom konateľ a advokáta Mgr. J. H., vedené pod sp. zn. Rvp 1583/2011, sp. zn. Rvp 1584/2011 a sp. zn. Rvp 1585/2011 vo veci namietaného porušenia jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 13 CoE/60/2011-30 z 8. marca 2011, č. k. 14 CoE/37/2011-29 z 9. marca 2011 a č. k. 15 CoE/119/2011-30 zo 16. marca 2011 a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., vedené pod sp. zn. Rvp 1583/2011, sp. zn. Rvp 1584/2011 a sp. zn. Rvp 1585/2011 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 1583/2011.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., o d m i e t a z dôvodu ich zjavnej neopodstatnenosti.

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 28. júna 2011 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), vedené pod sp. zn. Rvp 1583/2011, sp. zn. Rvp 1584/2011 a sp. zn. Rvp 1585/2011, ktorými namieta porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uzneseniami Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) č. k. 13 CoE/60/2011-30 z 8. marca 2011, č. k. 14 CoE/37/2011-29 z 9. marca 2011 a č. k. 15 CoE/119/2011-30 zo 16. marca 2011 (ďalej aj „napadnuté uznesenia krajského súdu“).

Zo sťažností a z ich príloh vyplýva, že sťažovateľka sa v rámci svojej podnikateľskej činnosti zaoberá inter alia poskytovaním úverov z vlastných zdrojov. Na základe zmlúv o úvere (ďalej len „zmluvy“) poskytla trom fyzickým osobám úvery v sume od 232,36 € do 464,71 €, ktoré spolu s ďalšími poplatkami boli dlžníci povinní vrátiť v dvanástich mesačných splátkach (veci vedené pod sp. zn. Rvp 1583/2011 a sp. zn. Rvp 1585/2011) a v štyroch mesačných splátkach (vec vedená pod sp. zn. Rvp 1584/2011). Vzhľadom na skutočnosť, že dlžníci neuhradili niekoľko po sebe idúcich splátok, dostali sa do omeškania.

1. Vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 1583/2011 sťažovateľka „zahájil[a] rozhodcovské konanie pred rozhodcovským súdom zriadeného zriaďovateľom S., a. s..., v súlade s rozhodcovskou dohodou uzatvorenou medzi sťažovateľ[kou] a dlžníkom“. Dňa 24. apríla 2008 sa rozhodcovský nález stal vykonateľným a 23. augusta 2008 bol spísaný pred súdnym exekútorom návrh na vykonanie exekúcie. Súdny exekútor následne na základe poverenia udeleného Okresným súdom Revúca (ďalej len „okresný súd“) 18. novembra 2008 začal nútený výkon rozhodnutia. Okresný súd ex officio uznesením č. k.

3 Er/3905/2008-16 z 8. novembra 2010 exekúciu zastavil. Proti tomuto uzneseniu podala sťažovateľka 8. decembra 2010 odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením č. k. 13 CoE/60/2011-30 z 8. marca 2011 tak, že uznesenie okresného súdu potvrdil ako vecne a právne správne.

2. Vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 1584/2011 sťažovateľka potom, ako opakovane bezúspešne vyzvala dlžníka na úhradu úveru, „zahájil[a] rozhodcovské konanie pred rozhodcovským súdom zriadeného zriaďovateľom S., a. s..., v súlade s rozhodcovskou dohodou uzatvorenou medzi sťažovateľ[kou] a dlžníkom“. Dňa 24. júla 2008 sa rozhodcovský nález stal vykonateľným a 10. septembra 2008 bol podaný návrh na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi. Súdny exekútor následne na základe poverenia udeleného okresným súdom 26. novembra 2008 začal nútený výkon rozhodnutia. Okresný súd ex officio uznesením č. k. 3 Er/3968/2008-15 z 8. novembra 2010 exekúciu zastavil. Proti tomuto uzneseniu podala sťažovateľka 29. novembra 2010 odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením č. k. 14 CoE/37/2011-29 z 9. marca 2011 tak, že uznesenie okresného súdu potvrdil ako vecne a právne správne.

3. Vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 1585/2011 sťažovateľka potom, ako opakovane bezúspešne vyzvala dlžníka na úhradu úveru, „zahájil[a] rozhodcovské konanie pred rozhodcovským súdom zriadeného zriaďovateľom S., a. s..., v súlade s rozhodcovskou dohodou uzatvorenou medzi sťažovateľ[kou] a dlžníkom“. Dňa 15. mája 2008 sa rozhodcovský nález stal vykonateľným a 10. novembra 2008 bol podaný návrh na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi. Súdny exekútor následne na základe poverenia udeleného okresným súdom 10. novembra 2008 začal nútený výkon rozhodnutia. Okresný súd ex officio uznesením č. k. 3 Er/3878/2008-15 z 8. novembra 2010 exekúciu zastavil. Proti tomuto uzneseniu podala sťažovateľka 8. decembra 2010 odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením č. k. 15 CoE/119/2011-30 zo 16. marca 2011 tak, že uznesenie okresného súdu potvrdil ako vecne a právne správne.

Sťažovateľka v sťažnostiach okrem iného uvádza:

«... okresný súd vydal poverenie, tj. riadne preskúmal exekučný titul pred vydaním poverenia na zahájenie exekúcie. Týmto svojím postupom okresný súd vytvoril sťažovateľ[ke] i povinnému právnú istotu a súčasne legitímne očakávanie sťažovateľ[ky] užívať svoj majetok – pohľadávku posilnenú ochranou súdom v rámci dozoru nad núteným výkonom práva, tzv. exekúciou voči majetku povinného.

Následne okresný súd z vlastného podnetu, tj. bez podnetu exekútora, sťažovateľ[ky] alebo povinného, zahájil konanie na zastavenie exekúcie, pričom pred zahájením tohto konania neposkytol priestor účastníkom exekučného konania vyjadriť sa k zahájeniu konania o zastavení exekúcie.

Týmto postupom okresný súd porušil zákonom a ústavou garantovanú rovnosť strán, keďže zahájením konania z vlastného podnetu jednoznačne nahradil vôľu jedného z účastníkov exekúcie na úkor sťažovateľ[ky], ktor[á] zahájením konania stratil[a] právnú istotu a legitímne očakávanie užívať svoj majetok, nastolený vydaním poverenia na vykonanie exekúcie a následným zahájením núteného výkonu práva, tzv. exekúciou.

Z časového hľadiska okresný súd, ani krajský súd nijakým spôsobom nezdôvodnil aký verejný záujem povýšil nad verejný záujem dohľadu nad výkonom exekúcie a prečo práve v tomto okamžiku zahájil okresný súd konanie na zastavenie exekúcie, t. j. či v období od vydania poverenia na vykonanie exekúcie do zahájenia konania na zastavenie exekúcie sa zmenili akékoľvek zákonné alebo iné podmienky pre výkon tejto exekúcie a/alebo exekútor porušil akúkoľvek povinnosť uloženú mu exekučným poriadkom.

Domnievame sa, že cieľom oprávnenia súdu zahájiť konanie na zastavenie exekúcie bez návrhu vyplývajúce z príslušných ustanovení exekučného poriadku je chrániť verejný záujem ochraňujúci účastníkov exekúcie pred nezákonnou činnosťou exekútora v exekučnom konaní. Účelom tohto oprávnenia súdu zahájiť konanie na zastavenie exekúcie bez návrhu nemohlo byť oprávnenie takéhoto súdu nahradiť vôľu oprávneného alebo povinného v exekučnom konaní, keďže obe strany majú exekučným poriadkom garantované rovné postavenie, tj. povinný mohol zahájiť toto konanie na zastavenie exekúcie na svoj návrh a nebolo potreba, aby súd konanie zahajoval bez návrhu.

V tomto prípade okresný súd, ani krajský súd neidentifikovali ochraňovaný verejný záujem, ktorý by bol akokoľvek nadradený verejnému záujmu zachovania rovnosti práv

účastníkov v exekučnom konaní, čo spôsobuje protiprávnosť zahájenia konania súdom bez návrhu.

Ďalším porušením práva sťažovateľ[ky] okresným súdom a krajským súdom v priebehu konania na zastavenie exekúcie, vyplývajúce z odôvodnenia predmetných rozhodnutí je vykonanie dokazovania zvláštneho podnetu a bez znalosti vôle účastníkov konania, a to opätovným preskúmaním exekučného titulu a súvisiacich dokladov najmä predmetnej zmluvy o úvere. V priebehu tohto konania súd nedal priestor na vyjadrenie účastníkom konania k vykonaným dôkazom, ani nedal možnosť navrhnúť nové dôkazy v tomto konaní, ktoré by zvrátili jeho rozhodnutie zastaviť exekúciu. Táto skutočnosť je významným porušením povinnosti súdu oboznámiť účastníkov konania o vykonaných dôkazoch a možnosti účastníkov sa k týmto vyjadriť alebo navrhnúť nové dôkazy...

Sťažovateľ[ka] má za to, že na základe zmluvy o úvere [jej] vznikol nárok na vrátenie peňažných prostriedkov osobou, ktorej úver] poskytl[la]. Tento nárok nebol nikdy spochybnený, naopak posilnený ochranou v rámci exekučného konania pod dohľad súdu vydaním poverenia na vykonanie exekúcie. Sťažovateľ[ka] tak vlastnil[la] majetok („possession“ „bien“) v zmysle Protokolu 1 Dohovoru, nakoľko išlo o existujúce (reálne) právo (ktoré vzniklo na základe bilaterálneho právneho úkonu – zmluvy, ktorej platnosť nebola účastníkmi ani súdnym orgánom spochybnená) a dokonca realizoval[la] toto svoje právo pod dohľadom súdu. Ako Európsky súd pre ľudské práva uvádza *inter alia* v rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva *Gasus Dossier und Fördertechnik*, „pojem vlastníctvo má autonómny význam, ktorý sa neobmedzuje na vlastníctvo hmotných vecí (statkov), práva a záujmy predstavujúce aktíva môžu byť považované za vlastníctvo“. V prípade sťažovateľ[ky] nejde o žiadne fiktívne právo, ktorého existencia by mala byť určená dodatočne alebo existencia nároku by mohla byť spochybnená...

Podľa názoru sťažovateľ[ky] v posudzovanom prípade došlo k zásahu do je[j] práva pokojne užívať majetok zo strany štátneho orgánu tým, že súd exekúciu zastavil, čím znemožnil nútený výkon práva, na ktorý sťažovateľ[ke] vznikol na základe zmluvy o úvere nárok a ktorý bol zabezpečený zákonom predvídaným exekučným titulom pod dohľadom súdu. Uvedený zásah do vlastníckych práv sťažovateľ[ky] nie je v súlade s požiadavkami Protokolu 1 Dohovoru druhej vety a predstavuje zásah do pokojného užívania majetku sťažovateľ[ky] resp. predstavuje *de facto* zbavenie vlastníctva. Zásah do práva pokojne

užívať majetok musí spĺňať v zmysle Protokolu 1 Dohovoru a konštantnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva 3 podmienky, a to aby i) bol zásah vykonaný vo verejnom záujme, ii) zásah bol primeraný sledovanému cieľu a iii) bol uskutočnený na základe zákona.»

Sťažovateľka zastáva názor, že v posudzovaných prípadoch došlo k zásahu do jej práva pokojne užívať majetok zo strany štátneho orgánu tým, že okresný súd exekúciu zastavil, čím znemožnil nútený výkon práva, na ktorý jej vznikol na základe zmluvy o úvere nárok a ktorý bol zabezpečený predvídaným exekučným titulom pod dohľadom súdu.

Sťažovateľka na základe argumentácie uvedenej v sťažnostiach navrhuje, aby ústavný súd o nich rozhodol nálezom, v ktorom vysloví porušenie jej práva „na spravodlivý proces vyplývajúce z článku 6 ods. 1... dohovoru... a na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu...“ napadnutými uzneseniami krajského súdu, zruší napadnuté uznesenia, veci vráti na ďalšie konanie a prizná jej primerané finančné zadošťučinenie, ako aj úhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05).

Sťažovateľka v sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy adresovaných ústavnému súdu vyjadruje svoje výhrady proti uzneseniam krajského súdu č. k. 13 CoE/60/2011-30 z 8. marca 2011, č. k. 14 CoE/37/2011-29 z 9. marca 2011 a č. k. 15 CoE/119/2011-30 zo 16. marca 2011, ktorými podľa jej názoru došlo k neprípustnému zásahu do jej práva na spravodlivé súdne konanie tým, že krajský súd verifikoval zastavenie už prebiehajúceho exekučného konania bez tohto, aby sa mala možnosť k tomu vyjadriť, čím súčasne malo dôjsť aj k neprípustnému zásahu do jej práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu, keďže v dôsledku zastavenia exekučných konaní malo byť z exekúcie oprávnenej sťažovateľke upreté právo na vrátenie majetku od povinných.

II.1 K spoločnému prerokovaniu vecí

Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha vecí to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“).

V zmysle § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie vecí, ktoré sa uňho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov.

Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí na spoločné konanie, avšak v súlade s § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy primerane použiť na prípadné spojenie vecí § 112 ods. 1 OSP.

S prihliadnutím na obsah sťažností vedených ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 1583/2011, sp. zn. Rvp 1584/2011 a sp. zn. Rvp 1585/2011, z ktorých vyplýva ich právna a skutkovú súvislosť, a prihliadajúc taktiež na totožnosť v osobe sťažovateľky a krajského súdu, proti ktorému tieto sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd aplikujúc § 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 112 ods. 1 OSP tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto uznesenia.

II.2 K namietanému porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Pri rozhodovaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd štandardne poukazuje na svoje ústavné postavenie vymedzené v čl. 124 ústavy, z ktorého vyplýva, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), ale súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Preto nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmavať, či v konaní pred všeobecným súdom bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu

všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.). O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

Ústavný súd v danom prípade považoval za potrebné zaujať stanovisko k zásadnému právnomu problému nastolenému v sťažnostiach sťažovateľky, ktorý spočíva v tom, či krajský súd rozhodujúci v rámci exekučného konania o odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu, ktorým bola exekúcia zastavená, má (obdobne ako prvostupňový súd) právomoc skúmať v tomto štádiu konania prípustnosť exekúcie z hľadiska relevantnosti exekučného titulu, t. j. v okolnostiach namietaných prípadov rozhodcovský rozsudok.

Podľa § 58 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“) exekúciu možno zastaviť na návrh alebo aj bez návrhu. Zatiaľ čo dôvody, na základe ktorých všeobecný súd obligatórne zastaví exekúciu (§ 57 ods. 1 Exekučného poriadku) alebo na základe ktorých fakultatívne pristúpi k takémuto rozhodnutiu (§ 57 ods. 2 Exekučného poriadku), upravuje Exekučný poriadok podrobne, ustanovenie okamihu, kedy tak má alebo môže urobiť, nie je explicitne ustanovený. Z uvedeného možno vyvodiť záver, že všeobecný súd rozhodne o zastavení exekúcie kedykoľvek v priebehu konania len čo zistí, že sú dané dôvody na ukončenie núteného vymáhania pohľadávky. To znamená, že všeobecný súd je povinný v priebehu celého exekučného konania *ex offio* skúmať, či sú splnené všetky predpoklady na vedenie takéhoto konania. Jedným z týchto predpokladov je aj relevantný exekučný titul. Bez jeho existencie nemožno exekúciu vykonať.

II.2.1 Sťažnosť vedená pod sp. zn. Rvp 1583/2011

Krajský súd uznesením č. k. 13 CoE/60/2011-30 z 8. marca 2011 potvrdil uznesenie okresného súdu č. k. 3 Er/3905/2008-16 z 8. novembra 2010, ktorým tento exekúciu zastavil, ako vecne a právne správne v súlade s § 219 ods. 1 a 2 OSP odôvodňujúc svoje potvrdzujúce uznesenie okrem iného tým, že *«V zmysle ustanovenia § 45 ods. 1 písm. e/ zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní, súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu podľa osobitných predpisov na návrh účastníka konania, proti ktorému bol nariadený výkon rozhodcovského rozsudku, konanie o výkon rozhodnutia alebo exekučné konanie zastaví, ak rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom. Podľa citovaného ustanovenia, odseku 2, súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu zastaví výkon rozhodcovského rozsudku alebo exekučné konanie aj bez návrhu, ak zistí v rozhodcovskom konaní nedostatky podľa odseku 1 písm. b/ alebo c/.*

Pokiaľ oprávnená v odvolaní poukazuje na skutočnosť, že exekučný súd už skúmal exekučný titul v zmysle ustanovenia § 44 ods. 2 zákona číslo 233/1995 Z. z. v znení neskorších predpisov a nezistil rozpor žiadosti exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie so zákonom, táto nie je prekážkou, aby exekučný súd kedykoľvek v priebehu exekúcie zisťoval, či trvajú podmienky exekúcie. Ak zistí, že tomu tak nie je, rozhodne o zastavení exekúcie aj bez návrhu (§ 58 ods. 1 uvedeného zákona).

Odvolačí súd konštatuje, že prvostupňový súd postupoval správne, keď predmetnú zmluvu o úvere posúdil ako zmluvu o spotrebiteľskom úvere podľa § 2 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, lebo boli splnené predpoklady požadované zákonom na to, aby sa vzťah medzi veriteľom a dlžníkom zo zmluvy o úvere podriadil právnemu režimu tohto zákona. Spotrebiteľským úverom je „dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky, úveru alebo v inej právnej forme. Zmluvou o spotrebiteľskom úvere sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom.“ (§ 2 písm. a/ a b/). Napriek tomu, že zmluva o úvere je upravená v Obchodnom zákonníku v súdenej veci je nevyhnutná aplikácia zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch ako zákona lex

specialis k zákonu lex generalis (k Obchodnému zákonníku). Okrem všeobecných náležitostí musí zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovať náležitosti uvedené v odseku 2 ustanovenia § 4 Zákona o spotrebiteľských úveroch – ročnú percentuálnu mieru nákladov, ktorá je vyjadrením skutočnej ceny spotrebiteľského úveru a ktorá zohľadňuje nielen úroky a poplatky s poskytnutím úveru spojené, ale aj časové obdobie ich splácania. Ak ročná percentuálna miera nákladov nie je v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená, úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, čo znamená, že sa na uvedené poplatky a úroky spojené s úverom v zmysle tejto právnej fikcie neprihliada. Z exekučného titulu však nie je možné zistiť z akých zložiek pozostáva istina a poplatok za jeho poskytnutie. Tento obsahuje iba odkaz na zmluvu o úvere, čo má za následok jeho nevykonateľnosť, preto nie je možné uvažovať len o čiastočnom zastavení exekučného konania.

Neprimerane vysoké úroky z omeškania spojené s nesplnením si zmluvných povinností v rozsahu 0,25 % denne predstavujú neprijateľnú zmluvnú podmienku v zmysle ust. § 53 ods. 1 a ods. 4 OZ. Výšku úrokov nemožno podriaďovať len dohode účastníkov zmluvy o úvere bez toho, aby nepodliehala žiadnemu obmedzeniu. Neprimeranou je spravidla taká výška úrokov z omeškania, ktorá podstatne prevyšuje úrokovú mieru v čase jej zjednania obvyklou, najmä s prihliadnutím na úrokové sadzby uplatňované bankami za poskytnuté úvery. Preto súd musel zastaviť exekúciu aj v časti požadovaných úrokov z omeškania.

Pokiaľ plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy o úvere je plnením právom nedovoleným a v rozpore s dobrými mravmi a z výroku rozhodcovského rozsudku nie je možné oddeliť plnenie právom dovolené od plnenia, ktoré bolo priznané oprávnenej v rozpore so zákonom, správny bol potom záver, keď exekučný súd exekúciu zastavil.».

II.2.2 Sťažnosť vedená pod sp. zn. Rvp 1584/2011

Krajský súd uznesením č. k. 14 CoE/37/2011-29 z 9. marca 2011 potvrdil uznesenie okresného súdu č. k. 3 Er/3968/2008-15 z 18. novembra 2010, ktorým tento exekúciu zastavil, ako vecne a právne správne v súlade s § 219 ods. 1 a 2 OSP vysporiadavajúc sa s odvolacími dôvodmi uplatnenými sťažovateľkou takto: «*Odvolateľ v odvolaní polemizuje o správnosti právneho posúdenia Zmluvy o úvere č. 6640277 zo dňa 23. 01. 2008, ako spotrebiteľského úveru a tým aj podriaďenie sa tohto zmluvného vzťahu pod režim upravený ustanoveniami zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení platnom*

a účinnom ku dňu podpísania zmluvy. Európska únia venuje problematike ochrany spotrebiteľa mimoriadnu pozornosť. V snahe deklarovat' potrebu regulácie podmienok poskytovania spotrebiteľských úverov Rada EÚ prijala smernicu 87/102/EHS, ktorá mala za cieľ zvýšiť ochranu spotrebiteľa pri využívaní finančných služieb ponúkaných na trhu. Uvedená smernica bola neskôr novelizovaná do súčasnej podoby v rokoch 1990 a 1998 (90/88/HS a 98/7/ES) a v rámci prístupového procesu do EÚ bol u nás prijatý zákon č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov (ďalej Zákon o spotrebiteľských úveroch). Zákon spotrebiteľský úver definuje ako dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky, úveru alebo v inej právnej forme. Zmluvou o spotrebiteľskom úvere sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom (§ 2 písm. a/ a b/ zákona). V právnom poriadku Slovenskej republiky je úverová zmluva upravená v Obchodnom zákonníku, ktorý možno aplikovať bez ohľadu na to, či je úver poskytovaný spotrebiteľovi alebo podnikateľskému subjektu. Zákon o spotrebiteľskom úvere upravuje úverovú zmluvu v prípade, keď je úver poskytovaný spotrebiteľovi mimo jeho podnikateľskej činnosti alebo povolania a vo vzťahu k Obchodnému zákonníku má účinky normy *lex specialis*. Popri tejto špeciálnej norme výraznú ochranu pre spotrebiteľa poskytuje inštitút neprijateľnej zmluvnej podmienky v spotrebiteľskej zmluve vrátane služieb na finančnom trhu, upravený v ustanovení § 53 Občianskeho zákonníka. Je tak zjavné, že aj na právny vzťah založený medzi oprávneným a povinným Zmluvou o úvere č. 6640277 zo dňa 23. 01. 2008, od ktorej sa uplatnený nárok oprávneného v danej exekučnej veci odvíja, je nutné aplikovať i ustanovenia Zákona o spotrebiteľských úveroch a príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka zaoberajúce sa problematikou spotrebiteľských vzťahov a ochrany práv spotrebiteľa – a to aj napriek tomu, že zmluva o úvere bola uzavretá podľa ustanovení Obchodného zákonníka. Z predloženej zmluvy o úvere je bezo sporu zrejmé, že sa v predmetnej veci jedná o spotrebiteľský úver, pretože sú naplnené zákonné znaky spotrebiteľského úveru vyplývajúce z ustanovenia § 2 a § 3 ods. 1 a 2 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, teda predpoklady

vyžadované touto osobitnou právnou úpravou na to, aby sa vzťah medzi veriteľom a dlžníkom podriadil právnemu režimu tohto zákona.

Náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere upravuje ustanovenie § 4 ods. 1 a 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch. Absenciu niektorej z náležitostí uvedenej v § 4 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch zákon nesankcionuje neplatnosťou. Výslovne ju považuje za platnú za predpokladu, ak bol spotrebiteľovi na jej základe poskytnutý spotrebiteľský úver a spotrebiteľ ho začal čerpať, alebo bol na jej základe dodaný tovar alebo poskytnutá služba (§ 4 ods. 3 zákona). Súčasne však zákon pri absencii niektorých náležitostí taxatívne vymedzených v ustanovení § 4 ods. 2 poskytuje spotrebiteľovi špecifickú ochranu. Ak nie je ročná percentuálne miera nákladov uvedená v zmluve, spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Exekučný súd preto správne právne posúdil vec, keď v uznesení konštatoval, že exekučný titul – predložený rozhodcovský rozsudok zaväzuje povinného na plnenie, ktoré je právom nedovolené, pretože na plnenie v takom rozsahu, ako sa návrhom na vykonanie exekúcie oprávnený domáha, nemá zákonný nárok. Potom aj konštatovanie, že zmluvné strany si dohodli neprimerane vysoké úroky z omeškania ako sankciu spojenú s nesplnením si zmluvných povinností v rozsahu 0,25 % denne, zodpovedajúcu 91,25%-nému úroku z omeškania ročne, čo možno hodnotiť ako neprijateľnú podmienku podľa ustanovenia § 53 ods. 4 písm. k/ Občianskeho zákonníka, je už len ako dôvod navyše podporujúci správny právny záver o nezákonnosti uplatneného plnenia.

V danom prípade možno potom zhrnúť, že ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov a napriek tomu poplatky a úroky dohodnuté boli, plnenie zo zmluvy týkajúce sa týchto poplatkov a úrokov je plnením právom nedovoleným. Ak je toto plnenie obsiahnuté v rozsudku rozhodcovského súdu vymáhané v exekučnom konaní, súd je povinný exekúciu aj bez návrhu zastaviť (§ 45 ods. 1 písm. c/ a § 45 ods. 2 Zákona o rozhodcovskom konaní).

Ani námietka oprávneného, podľa ktorej už súd posudzoval súladnosť exekučného titulu – rozhodcovského rozsudku so zákonom, keď udelil súdnemu exekútorovi poverenie na vykonanie exekúcie, neobstojí. Exekučný súd počas celého exekučného konania (t. j. v každom štádiu vedenia exekúcie) je povinný dôsledne skúmať, či sú splnené formálne i materiálne predpoklady pre vedenie exekúcie. Je tak predovšetkým povinný skúmať, či

podklad, na základe ktorého sa exekúcia vedie, je spôsobilým exekučným titulom v zmysle ustanovenia § 41 Exekučného poriadku. Súd môže v tomto rozsahu skúmať exekučný titul na návrh účastníka konania alebo aj bez návrhu a v prípade zistenia, že nie sú splnené podmienky materiálnej alebo formálnej vykonateľnosti exekučného titulu, musí na zistenie nezákonnosti vedenia exekúcie aj adekvátne procesné zareagovať. Keďže exekučným titulom je rozhodcovské rozhodnutie, pokiaľ ide o námietku prípustnosti skúmania obsahových náležitostí rozhodcovského rozsudku, je nevyhnutné okrem už uvedených ustanovení Exekučného poriadku vychádzať aj z ustanovení zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní (ďalej Zákon o rozhodcovskom konaní). Vyslovený právny názor plne zodpovedá záverom obsiahnutým v judikáte Súdneho dvora (ES) vo veci P. C-76/10 zo dňa 16. 11. 2010. Súdny dvor v súvislosti so skúmaním nekalých podmienok v spotrebiteľských zmluvách rozhodol, že vnútroštátny súd má aj vo fáze výkonu rozhodnutia povinnosť aj bez návrhu posúdiť nekalú povahu podmienky obsiahnutej v zmluve o úvere uzavretej poskytovateľom úveru so spotrebiteľom. Je úlohou dotknutého vnútroštátneho súdu určiť, či sa má podmienka zmluvy o úvere považovať za nekalú v zmysle článkov 3 a 4 smernice 93/13 a v prípade kladnej odpovede je úlohou uvedeného súdu vyvodiť všetky dôsledky, ktoré z toho vyplývajú podľa vnútroštátneho práva, s cieľom ubezpečiť sa, že tento spotrebiteľ nie je viazaný touto podmienkou.»

II.2.3 Sťažnosť vedená pod sp. zn. Rvp 1585/2011

Krajský súd uznesením č. k. 15 CoE/119/2011-30 zo 16. marca 2011 potvrdil uznesenie okresného súdu č. k. 3 Er/3878/2008-15 z 8. novembra 2010, ktorým tento exekúciu zastavil, ako vecne a právne správne v súlade s § 219 ods. 1 a 2 OSP odôvodňujúc svoje potvrdzujúce uznesenie okrem iného takto:

«Predpokladom na vedenie exekúcie voči dlžníkovi je exekučný titul (§ 41 Exekučného poriadku). Exekučným titulom je iba také rozhodnutie, ktoré je vykonateľné (materiálne a formálne). V tomto rozsahu skúma exekučný súd exekučný titul pri rozhodovaní o žiadosti exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie (§ 44), na prípadnú námietku povinného proti exekúcii (§ 50), na prípadný návrh povinného na zastavenie exekúcie (§ 58). Súd môže zároveň v tomto rozsahu skúmať exekučný titul počas celého exekučného konania (t. j. v každom štádiu konania na návrh účastníka

konania alebo aj bez návrhu) a v prípade zistenia, že nie sú splnené podmienky materiálnej alebo formálnej vykonateľnosti, môže exekúciu aj bez návrhu zastaviť.

Ak je exekučným titulom rozhodcovský rozsudok, tak súlad rozhodcovského rozsudku ako exekučného titulu s § 45 ods. 1 zákona NS SR č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní (ďalej len „ZoRK“) je hmotnoprávnym predpokladom na vykonanie exekúcie.

Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že je povinnosťou exekučného súdu preskúmať aj exekučný titul, teda že exekučný súd je oprávnený pri postupe podľa § 45 ZoRK hľadiť na rozhodcovský rozsudok, ktorý je exekučným titulom, akoby nebol materiálne právoplatný a môže ho preskúmať z hľadísk vyjadrených v ustanovení § 45 ZoRK aj čo do materiálnej správnosti. Takýto postup je zákonný, výslovne upravený v § 45 ods. 1, 2 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní.

Vydanie poverenia na vykonanie exekúcie netvorí prekážku veci rozsúdenej v zmysle § 159 ods. 3 O. s. p. (len čo sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať znova), pretože poverenie na vykonanie exekúcie je len písomný doklad, ktorým súdny exekútor preukazuje svoje oprávnenie exekúciu vykonávať.

Treba uviesť, že v prejednávanej veci okresný súd rozhodujúci o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie mal pri rozhodovaní o žiadosti exekútora k dispozícii iba návrh oprávneného a rozhodcovský rozsudok vydaný rozhodcom JUDr. M. R. dňa 24. 04. 2008 sp. zn. SR 03039/08 (exekučný titul). Z rozsudku vyplývalo, že rozhodcovský súd vyhovel nárokom oprávneného, ktorý si uplatnil voči povinnej z titulu uzavretej Zmluvy o úvere č. 6740075 zo dňa 07. 09. 2007. Oprávnený k návrhu na vykonanie exekúcie zmluvu o úvere nepripojil a jej skutočný obsah nebol zistiteľný ani z rozhodcovského rozsudku. Exekučný súd rozhodujúci o žiadosti exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nemal dostatočný časový priestor (a ani dostatok informácií) na preskúmanie exekučného titulu z hľadiska jeho formálnej a materiálnej vykonateľnosti, ak chcel vyhovieť v tom čase platnej zákonnej požiadavke (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom do 1. 6. 2010) rozhodnúť o tejto žiadosti do 15 dní od jej doručenia.

Zmluva o úvere bola exekučnému súdu doručená dodatočne, až po vydaní poverenia na vykonanie exekúcie.

Na rozdiel od rozhodcovského súdu, ktorý vychádzal z označenia zmluvy o úvere v záhlaví, že zmluva je uzavretá podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka, okresný súd posúdením tejto zmluvy dospel k záveru, že medzi účastníkmi konania bola uzavretá zmluva o spotrebiteľskom úvere. Odvolací súd sa s týmto názorom stotožňuje a to s prihliadnutím na povahu účastníkov, obsah zmluvy a vopred pripravený obsah zmluvy na predtlačenom formulári. Zmluvu možno subsumovať pod ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy a § 2 písm. a) a b) zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Na úverový vzťah medzi veriteľom (oprávneným) a dlžníkom (povinným) je potrebné aplikovať ustanovenia spotrebiteľského práva. Pre posúdenie okolností, či sa jedná o tzv. spotrebiteľský úver, nie je totiž rozhodujúce akou právnou formou sa spotrebiteľský úver poskytuje, dôležité je len, či sa jedná o poskytnutie peňažných prostriedkov v prospech spotrebiteľa za odplatu. Zmluvou o spotrebiteľskom úvere sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom. Okrem toho spotrebiteľ pri podpise zmluvy nemal možnosť dohodnúť sa na zmluvných podmienkach, tieto boli vopred veriteľom pripravené a spotrebiteľ mohol veriteľom opakovane používanú formulárovú zmluvu len odmietnuť ako celok, alebo si podriadiť všetkým podmienkam diktovaným veriteľom.

Možno konštatovať, že rozhodca v konaní vedenom pod sp. zn. SR 03039/08 nedostatočne aplikoval zákonné ustanovenia chrániace spotrebiteľa pred nekalými podmienkami, keď na túto skutočnosť neprihliadal, resp. rozhodca sa postavením dlžníka ako spotrebiteľa a charakterom úveru ako spotrebiteľského úveru vôbec nezaoberal, hoci k tomu hol podľa zákona povinný.

Tomuto zisteniu bolo potom potrebné podriadiť, ako to správne urobil okresný súd, jeho ďalší procesný postup.

Dôvody neprípustnosti exekúcie ustanovuje zákon. Každý z týchto dôvodov má za následok zastavenie exekúcie (§ 57 až § 59 Exekučného poriadku).

V zmysle § 58 ods. 2 Exekučného poriadku súd zastaví exekúciu aj bez návrhu. Je nepochybné, že súd tak môže urobiť v ktoromkoľvek štádiu exekučného konania ak zistí dôvody, pre ktoré exekúciu nemožno ďalej vykonávať. V tomto zmysle je koncipované aj ust. § 57 ods. 1 písm. a) Exekučného poriadku, ako dôvod zastavenia exekúcie. Tento dôvod

zahrňa i prípad, kedy sa exekúcia nemala vôbec začať, keďže rozhodnutie nebolo vykonateľné a v čase rozhodovania o zastavení exekúcie stále vykonateľné nie je.

Okresný sad založil svoje rozhodnutie na zistení, že rozhodcovský rozsudok zaväzuje povinnú v časti na plnenie, ktoré je v rozpore so zákonom, právom nedovolené a odporuje dobrým mravom, ktoré však nie je možné oddeliť od ostatného plnenia pre nezrozumiteľnosť rozhodcovského rozsudku, čo spôsobuje nevykonateľnosť rozhodcovského rozsudku ako celku.

Odvolací súd sa s týmto názorom stotožňuje a dodáva, že čo sa týka zmluvných dojednaní o sankciách voči spotrebiteľovi pre prípad nesplnenia jeho záväzku, takéto dojednania treba považovať za neprijateľné podmienky, v rozpore s dobrými mravmi (vzhľadom na celkové okolnosti prípadu, výšku zabezpečenej sumy, pomer pôvodnej a sankčnej povinnosti) a podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka v spojitosti s § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka účinného do 31. 12. 2007 sú neplatné.

Podľa názoru odvolacieho súdu odôvodnenie rozhodcovského rozsudku v danom prípade nezodpovedá stanovenej zákonnej požiadavke riadneho odôvodnenia rozhodnutia (§ 34 ods. 2 písm. g) zákona o rozhodcovskom konaní), je nepostačujúce, v dôsledku čoho rozsudok (exekučný titul) je nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov a pre ich nezrozumiteľnosť. V rozhodcovskom rozsudku nie sú uvedené ani základné fakty, rozhodné skutočnosti týkajúce sa úveru, jeho splatnosti, či porušenia konkrétnych podmienok splácania úveru povinnou, ktoré boli významné pre rozhodnutie vo veci. V odôvodnení rozhodcovského rozsudku rozhodcovský súd iba konštatuje, že „žalovaný nesplnil svoje záväzky vyplývajúce z uzavretej úverovej zmluvy riadne a včas, v súlade s jej znením a v súlade so znením splátkového kalendára dohodnutého na jej základe“. Uvedené jednoznačne potvrdzuje vyššie uvedený záver, že v rozhodcovskom rozsudku chýba akékoľvek opísanie skutkového stavu, z ktorého rozhodcovský súd pri rozhodovaní vychádzal, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie. Aj táto skutočnosť je zákonným dôvodom neprípustnosti exekúcie, pre ktorý je nutné exekúciu zastaviť.»

Ústavný súd v nadväznosti na citované relevantné časti odôvodnení napadnutých uznesení krajského súdu upriamuje pozornosť aj na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ktorý v rozsudku sp. zn. 3 Cdo/164/1996 z 27. januára

2007 publikovanom v Zbierke stanovísk a rozhodnutí pod č. R 58/1997 uviedol, že „*súdna exekúcia môže byť nariadená len na základe titulu, ktorý je vykonateľný po formálnej a materiálnej stránke. Ak bude exekúcia podľa titulu, ktorý tieto požiadavky nespĺňa, aj napriek tomu nesprávne nariadená, musí byť v každom štádiu konania i bez návrhu zastavená.*“.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že napadnuté uznesenia krajského súdu nezasahujú neprípustným spôsobom do práva sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Právo na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru nemôže byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníka konania. Navyše treba uviesť, že z pohľadu ústavného súdu nemožno skutkové a právne závery krajského súdu považovať za arbitrárne, zjavne neopodstatnené alebo vydané v rozpore s platnou právnou úpravou.

Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom napadnutých uznesení krajského súdu konštatuje, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia Exekučného poriadku, zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov v znení platnom v relevantnom čase, zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov a Občianskeho zákonníka podstatne na posúdenie veci interpretoval a aplikoval ústavne konformným spôsobom, pričom jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a z ústavného hľadiska akceptovateľné.

V súvislosti so sťažovateľkiným prejavom nespokojnosti s napadnutými rozhodnutiami krajského súdu ústavný súd konštatuje, že obsahom práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný

súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenie základných práv (m. m. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

S prihliadnutím na postavenie ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovacej činnosti všeobecných súdov a s poukazom na to, že obsahom práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (resp. základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy) nie je právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosti v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu ich zjavnej neopodstatnenosti.

II.3 K namietanému porušeniu práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická osoba alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

Predchádzajúce ustanovenie však nebráni právu štátu prijímať zákony, ktoré považuje za nevyhnutné, aby upravil užívanie majetku v súlade so všeobecným záujmom alebo zabezpečil platenie daní alebo iných poplatkov alebo pokút.

V súvislosti s namietaným porušením práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu ústavný súd považuje predovšetkým za potrebné poukázať na svoju stabilizovanú judikatúru, súčasťou ktorej je aj právny názor, podľa ktorého všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým nepochybne patrí aj právo podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ak toto porušenie nevyplynie z toho, že všeobecný súd súčasne porušil aj ústavnoprosedné princípy postupu vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. z čl. 6 dohovoru. Keďže ústavný súd nezistil porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, nemohlo dôjsť ani k porušeniu sťažovateľkou označeného práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu. V opačnom prípade by sa ústavný súd stal opravnou inšinciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti

podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom nahradzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základom na to, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumpcia pod príslušné právne normy (obdobne napr. II. ÚS 71/07, III. ÚS 26/08, IV. ÚS 82/09, III. ÚS 103/2010).

Ústavný súd navyše po preskúmaní napadnutých uznesení krajského súdu dospel k záveru, že z ich odôvodnenia nemožno vyvodit' nič, čo by signalizovalo, že nimi došlo k neprípustnému zásahu do práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu, keďže krajský súd v posudzovaných prípadoch ústavne konformným spôsobom interpretoval a aplikoval príslušné právne normy a rozhodol v zmysle ustálenej judikatúry formulovanej najvyšším súdom.

Ústavný súd konštatuje, že z tohto dôvodu neexistuje taká príčinná súvislosť medzi napadnutými uzneseniami krajského súdu a právom podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ktorá by zakladala možnosť vysloviť porušenie tohto práva po prijatí sťažností na ďalšie konanie. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosti aj v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnené podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Keďže sťažnosti boli odmietnuté ako celok, ústavný súd už o ďalších návrhoch sťažovateľky v nich uplatnených nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. júla 2011